

Поліна та снігова катастрофа

Євген Дмитренко

Дерево. А за деревом дерево. А за деревом дерево. А за деревом паркан. За парканом стежечка, а за стежкою поріг. За порогом двері, що ведуть у дім. А у домі тому, брат разом із сестрою поспішають на подвір'я погратися першим грудневим снігом.

— Давай швидше, а то поки одягнешся, то і сніг увесь розтане! — мовив Тарас.

Поліна поспішала як могла та все одно не встигала за братом. Обое чекали цього дня як ніби якогось свята й нарешті дочекалися. І хоч цієї ночі сніжних опадів було не так вже й багато, та на невеличкого сніговика повинно вистачити. А ще, якщо позбирати сніжок із верхівок різноманітних поверхонь, то можна буде й у сніжки пограти.

Звісно ж, якби снігу було більше то й на санчатах можна було б покататися. А точніше, брат покатав би сестру. Бо ж маленька Поліна ніяк би не потягла б санчата зі старшим братом. Вона б кректала, стогнала, сопіла. Надривалася, падала, підіймалася. А з місця б й не зрушила. Тому, на санчатах би покаталася лише Поліна. Але то було б тоді, якби сніжних опадів було набагато більше. А по багнюці санчата не їздять.

І от, коло до кола, хвостиком по колу, накатали діти снігові кулі та й зліпили сніговика (якого, до речі, з легкістю можна назвати африканським, і все через те, що болото спаплюжило білосніжний покрив). Старий Полінин кросівок, який до дірок засмакував собака Смайлик, став дуже гарним носиком. Ще й колір у нього був помаранчевий, тобто морквяний. А от очі були з прищіпок, посмішка з дрібних камінців, а волосся з посохлих гілок. Якщо комусь стало цікаво, навіщо сніговику волосся, то відповідь дуже проста — сніговик без зачіски, то не сніговик, а якийсь лисий дядько. Тому, зачіска повинна бути на першому місці. Принаймні, так вважала Поліна.

Тож, зліпивши сніговика (якого, до речі, назвали П'ятниця) діти вирішили зайнятися важливою справою, а саме — погратися у сніжки.

— Поля-квасоля, ти мазило! — наголосив Тарас — Дивися як треба!

Хлопак замахнувся й запустив гармату, яка приземлилася біля Поліниних ніг.

— Ні, братику, мазило в нас ти! — регочучи відповіла мала й кинула свою сніжку, але та полетіла повз хлопця.

— Ма-зи-ло! — зареготав Тарас — Я принаймні у щось влучаю, а ти жодного разу не поцілила!

— От зараз побачимо хто кого!

Поліна прицілилася, але знову промахнулася.

— Щоб влучити у ціль, — почав пояснювати Тарас — потрібно правильно кинути сніжку. А для того, щоб правильно кинути сніжку, потрібно правильно її зліпити. А як її правильно зліпити, коли навколо лише багнюка? Та це вже не сніжка виходить, а

"багніжка" якась! Таку "багніжку" й кинути не так і легко!

— Головне, що весело! — наголосила мала — А чи сніжка то, чи "багніжка", немає різниці!

— Весело коли весело, а зараз час йти до хати. Тут нічого більше робити.

— А в хаті що? Айфон, телефон, смартфон? Планшет, ноутбук, комп'ютер? Світлини, вподобайки та пів-паф ігри? Це ж так нудно!

— Нудно з багнюки ліпити сніжку й уявляти, що це весело! До того ж мама недуже зрадіє плямам на одязі. Ходімо.

Поліна засумувала. Їй нечасто доводилося гратися з Тарасом. Вона чекала цієї миті більше ніж свого Дня Народження. Та все зіпсувала багнюка. Хтозна, яка зима буде цього року: теплою та дощовитою чи сніжною та холодною. Та й Тарас, як завжди в телефоні чи грається з друзями. Тому, шанс ще хоча б раз погратися з братом, рівняється нулю.

На подвір'ї стало тихо. Весела гра перетворилася на мовчання. Від дитячих радощів залишилися лише сліди маленьких рук на багнюці та самотній сніговик, на якого, час від часу, дзвекотів Смайлик.

З подвір'я та й до хати, до свого рідного куточку, у якому кожному було затишно. Тарас вдивлявся в ноутбук, а Поліна прилипла до вікна, чекаючи дива, як раптом:

— Заснула чи що?

Поліна розплющила очі й поглянула довкола. А довкола, поміж густого туману, на біленькій, пухкій хмаринці, яка була замість твердої поверхні землі, займалися різними справами якісь невідомі особи невеличкого зросту.

Біля дівчинки стояв незнайомиць, який помітно відрізнявся своїми розмірами від маленьких чоловічків. Його довге тіло трималося на двох тонесеньких ніжках, а ніс нагадував картоплю.

— Ти хто така? — сердито запитав містер поглядаючи на свого годинника.

— Поля! — прошепотіла дівчинка.

— А що ти тут, Поля, робиш? — склавши руки в боки, поцікавився він.

— Не знаю! — відповіла мала, нишпоривши поглядом по сторонах, а потім — Стою! Я тут просто стою й спостерігаю!

Невідомого ніби вдарило струмом. Щічки почервоніли, вуха заплигали, волосся стало дибки, а ніс взагалі засопів, видаючи холодну пару.

— Ти що, не можна просто стояти! Потрібно щось робити! Ми й так не встигаємо! У нас залишилось дуже мало часу! — загорланів містер.

— Ну то чому ви тут стоїте й витрачаєте на мене свій час? Я, наприклад, нікуди не поспішаю. А ви, швидше беріться за роботу!

Після цих слів містер скипів, немов чайник.

— Що? Хто? Хто привів її сюди? — звернувся він до присутніх, які були заклопотані своїми справами — Я повторюю, хто привів сюди цю малу, невиховану, наглу дитину?

Та у відповідь, а ні слова. Містер знову поглянув на годинник, а потім вигукнув:

— Лишилося десять хвилин! Ми відстаємо від графіка! Готуйте фарбу та запускайте

вітряки!

Чоловік помітно нервував. Мабуть, через те, що не встигав виконати якесь завдання.

— Так, Маляка, ти мене відволікаєш.

Дівчинка хотіла щось сказати у свій захист, та той поплескав в долоні й продовжив горланити:

— Залишилося зовсім мало часу. Ану, зібралися усі й швидше, швидше, швидше. І, передягніть хто-небудь цю малу, бо ж очі ріже її вбрання.

До дівчинки підійшов маленький чоловічок, з довгими вухами, як в ельфа (але то точно був не ельф) та з невеличкими ріжками на голові як у фавна (але точно був не фавн). Він відвів дівчинку до невеличкого будинку, схожого на комору та вручив їй злегка пом'ятий спецодяг.

— Тільки швиденько, бо можемо не встигнути. — пробуркотів чоловічок.

— Що не встигнути? — поцікавилася дівчинка.

Та той нічого не пояснив. Лише зачинив за нею двері, мовляючи:

— У тебе є дві хвилини!

"Як дві хвилини?" — подумала Поліна. Так швидко вона ще ніколи не переодягалася. Зазвичай, їй потрібно хвилин десять для того, щоб одягти шкарпетки та зрозуміти, що одягла їх навиворіт. А потім, ще хвилин п'ять для того, щоб подумати, чи переодягати їх, чи залишити так, як є. А тут, цілих дві хвилини, щоб передягтися.

Поліна, звісно ж, поспішала як могла й десь через три хвилини та кільканадцять секунд, вийшла з кімнати. Біля дверей вже стояв розлючений містер.

— Муля, мені здається, ти зовсім не розумієш, що тут відбувається!

— Я не Муля, а Поля, тобто По-лі-на! Та для вас, містере, краще Поліна Петрівна! — невдоволено мовила мала, нацупивши брови та закотивши верхню губу.

— Дванадцять слів за дев'ять секунд! Муля Петрівна, ви занадто повільні! Ви повільні, як та черепаха, яка проти вітру повзе на високу гору. Ви повільні як той равлик, який випадково прилип до клею, та незважаючи на це, все одно намагається поспішати. Ви повільні як...

Містер притих, зупинивши погляд на годиннику. Він обережно постукав пальцем по циферблату. Скоріш за все засумнівався у справності свого приладу.

— Залишилося п'ять хвилин! Готуйте воду! — містер запанікував — Ану, ледацюги, поквартесь, бо з такими темпами, ми нічого не встигнемо!

Чоловік засмутився. На його червоних щічках з'явилися ледь видимі кришталіки сліз.

— Це від вітру! — мовив містер, проводячи пальцями по щоках.

Судячи з його поведінки, Поліна зрозуміла, що незнайомиць любив свою роботу, та ще більше він любив виконувати її вчасно. Але цього разу щось пішло не за планом. Поліні стало шкода містера, тож вона вирішила якось вплинути на обставини.

— Ну добре, — неохоче мовила дівчинка — чим я можу допомогти?

Той на мить замислився, а потім:

— Чи вмієш ти принести, подати та не заважати?

Поліна розвила руками.

— Ні, в мене краще виходить не донести, розбити та загубити!

Містер почесав потилицю.

— То може в тебе добре виходить склеїти, зшити та відремонтувати?

— Ага, — засміялася мала — хіба що розірвати, розшити та розламати!

Здивування містера було очікуваним.

— Ти хоча б щось можеш зробити швидко та правильно?

— Так, звісно! — радісно вигукнула Поліна — Я можу швидко та правильно нічого не робити!

— Бездоганно! Тоді яка від тебе користь?

Дівчинка здвинула плечима.

— А якщо... хоча ні, краще не ризикувати.

Містер знову поглянув на годинника.

— Ану, зібралися всі! Лишилося три хвилини! — стривожено промовив він.

— Три хвилини без п'яти секунд! — пробігаючи повз містера промовив робітник.

— Три хвилини без десяти секунд! — промовив інший робітник.

Незнайомець узяв дівчинку за руку й відвів до великих діжок, що стояли неподалік.

— Стій тут й мовчки вдавай що ти тут і стоїш! І головне, нічого не чіпай!

Поля хотіла щось сказати, та той приклав вказівного пальця до своїх губ, видавши жалюгідне "тссс" й пішов геть.

Дівчинка спостерігала за чоловічками які метушилися навколо неї.

— Хтось може мені пояснити, що тут відбувається?

Все ж таки не втримала вона свою цікавість. Та на жаль, ніхто нічого не збирався пояснювати. Та не через свою неввічливість, а через те, що всі були дуже заклопотані різними справами.

— Чотирнадцять секунд! — вигукнув містер — Посилуйте морозець!

Й після цих слів, чоловік підійняв руку вгору й різко махнув нею, після чого усі голосно почали рахувати.

— Десять!

— Дев'ять!

— Вісім!

— Сім!

— Шість!

— Відкривайте чани з водою!

— Чотири

— Три!

— Два!

— Один! Запускай!

В ту ж мить, стихло все навколо. Зупинилися вітряки та припинили ричати двигуни. Тиша. Пом'якшав морозець і десь за обрієм почало виглядати сонечко.

Збентежений містер стояв серед розгублених робітників, які також нічого не розуміли.

— І що цього разу? А? Хто мені пояснить, в чому справа?

Та всі навколо мовчали.

— Зізнавайтесь, хто за собою привів не-ща-сссс... тя.

Погляд містера зупинився на Поліні, яка намагалася звільнитися з ланцюгів, що кріпили різноманітні важелі. Ім'я дівчинки пролунало на всю околицю. Такого невдоволення нечула жодна присутня душа.

— А я то все гадаю, що ж то за день такий! А вся біда лише в маленькій дитині!

— Я тут ні до чого! — намагалася заперечити Поліна.

— То ти хочеш сказати, що це я у всьому винен?

— Чому завжди потрібно шукати винних? Це ж лише звичайнісінький збіг обставин.

— То це ти називаєш збігом обставин? Та це ж...

— То ви б краще за діло взялися, аніж в усьому звинувачувати якусь там малу дитину. — не дала Поліна завершити містеру своє невдоволення.

Той притих. Мабуть, таки намагався впорядкувати літери на вустах, знайти правильне рішення та розкласти по шухлядах своє невдоволення.

— Добре, — пробубнів він — запускайте вітряки та відкривайте чани!

— Але ж кришталіки не встигнуть змерзнути! — зауважив один з працівників.

— То влаштуємо трохи дощу! — відповів містер потираючи долоні.

Усі навколо знову взялися до роботи. Поліна хвостиком ходила за містером постійно запитуючи, чим вона може допомогти. Та у відповідь чула лише:

— Нічого не зіпсуй!

— То може поясните, врешті решт, що я зіпсувала?

— Сніг! — сердито відповів містер — Сьогодні мав бути сніг.

Від почутого дівчинка ледве не розплакалася. З думкою про те, що вона зіпсувала цей день, Поліна закричала:

— Ану зібралися усі й швидше, швидше, швидше до роботи! Запускайте вітряки, відкривайте чани та підсилюйте морозець. Там мій брат нудьгує, поки ви тут байдикуєте!

Містер підозріло поглянув на Полю. Мабуть, таки зрозумів, що саме в неї добре виходить робити. Або ж, просто побачив в ній конкурента.

— Запустити на повну вітряки та понизити температуру! — крикнув містер.

— Понизити температуру та запустити на повну вітряки! — повторила мала.

Чоловік посміхнувся. Все ж таки це більше йому подобалося, аніж "не донести, розбити та загубити".

Згодом, піднявся вітер, а з неба почали падати кришталіки води, які перетворювалися на дивовижні сніжинки. Та не знав не містер, ні будь-хто інший, що не можна було залишати Поліну без нагляду, особливо біля діжок з фарбою.

"П-О-Л-І-Н-А!" — голосно пролунало її ім'я. Чи то від розлюченого містера, чи то від брата, який намагався отямити сестру.

— Прокидайся! Поглянь у вікно! — радісно вигукнув Тарас.

Мала не могла збагнути, що від неї хоче брат. Вона дивилася у вікно й майже нічого не бачила. І не через те, що тільки-но прокинулася, а через снігопад, який раптово здійнявся за вікном.

— Швиденько одягайся й хапай санчата. В нас є всі шанси добряче повеселитися. — радісно вигукнув Тарас.

Того дня таки сталося диво. І хоч для багатьох людей цим дивом був різнобарвний сніг, та для Поліни дивом було — добре проведений час зі старшим братом.